

पद्य चालीस—संख्या उन्नाइसको लुकेको इतिहास

दोस्रो हाय—भाग छ वटा

Jeff Pippenger

2026-07-20

दानियल र प्रकाशका पुस्तकहरू एक-अर्काका परिपूरक हुन्, अर्थात् तिनीहरू मिलेर पूर्ण बनिन्छन्।

“प्रकाशको पुस्तकमा बाइबलका सबै पुस्तकहरू एकत्रित हुन्छन् र समापनमा पुग्छन्। यहाँ दानियलको पुस्तकको परिपूरक भाग प्रस्तुत गरिएको छ।” प्रेरितहरूको काम, ५८५।

बाइबलीय भविष्यवाणीका राज्यहरू नै भविष्यवाणीका विद्यार्थीको ध्यानको केन्द्र हुनुपर्छ, किनकि अन्तिम दिनहरूको बाह्य इतिहास मुख्यतः त्यहीँ प्रस्तुत गरिएको छ।

“राज्यहरूको उदय र पतनलाई नियन्त्रण गर्ने कारणहरू परमेश्वरको वचनको ज्योतिमा सिक्नु कति धेरै उत्तम हो। युवाहरूले यी अभिलेखहरू अध्ययन गर्नु, र देख्नु कि राष्ट्रहरूको साँचो समृद्धि कसरी दैवी सिद्धान्तहरूको स्वीकृतिसँग अभिन्न रूपमा गाँसिएको छ। उसले महान् सुधारवादी आन्दोलनहरूको इतिहास अध्ययन गरोस्, र देखोस् कि यी सिद्धान्तहरूलाई तिरस्कार र घृणा गरिए तापनि, तिनका पक्षधरहरूलाई कारागार र वधस्थलमा पुऱ्याइए तापनि, यिनै बलिदानहरूमार्फत तिनीहरूले कति पटक विजय प्राप्त गरेका छन्।” Education, 238.

पवित्र इतिहासहरू—चाहे ती “महान् सुधारवादी आन्दोलनहरू” हुन्, वा “राज्यहरूको उदय र पतन” नै किन नहोऊन्—परमेश्वरको वचनमा जीवन-मरणको विषय हुन्। पावलले दोस्रो थिस्सलुनीकी, अध्याय दुईमा अभिलेख गरे कि सत्यलाई प्रेम नगर्नेहरू, र त्यसपछि प्रबल भ्रम ग्रहण गर्नेहरू, त्यसो यसकारण गर्छन् कि तिनीहरूले त्यस अंशमा पावलले पहिचान गरेको सन्देशलाई अस्वीकार गर्ने छनोट गरे। उक्त अंशले मूर्तिपूजक रोम र पोपसत्तात्मक रोमबीचको सम्बन्धलाई पहिचान गर्दछ, जुन नै पर्गामोस र थुआतीराबीचको सम्बन्ध पनि हो, र फलाम र माटोबीचको सम्बन्ध पनि हो, साथै अजिङ्गर र पोपसत्ताबीचको सम्बन्ध पनि हो। थुआतीराद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको पोपसत्तात्मक रोमको उदय र पर्गामोसद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको मूर्तिपूजक रोमको पतन, त्यस्तो सत्य हो जसलाई प्रबल भ्रम ग्रहण गर्नेहरूले घृणा गर्छन्।

मिलरवादी इतिहासमा, मिलरवादीहरू र प्रोटेस्टेन्टहरूबीच भएको त्यो तर्क, जसले 1843 को अग्रदूत चार्टमा स्थान पायो, दानिएल 11 को पद चौधमा उल्लिखित “तेरा प्रजाका डाँकुहरू” ले कुन ऐतिहासिक शक्तिलाई जनाउँछ भन्ने विषयमा थियो। के ती डाँकुहरू, मिलरवादीहरूले दाबी गरेझैं, मूर्तिपूजक रोमको उदय थिए, वा प्रोटेस्टेन्टहरूले दाबी गरेझैं, सेल्यूसिडहरूको पतन थियो?

“कार्यको मञ्चमा उदित भएको प्रत्येक जातिलाई पृथ्वीमा आफ्नो स्थान ओगट्न अनुमति दिइएको छ, ताकि यसले ‘पहरेदार र पवित्रजनको’ उद्देश्य पूरा गर्छ कि गर्दैन भनी देखिन सकोस्। भविष्यवाणीले संसारका महान् साम्राज्यहरू—बाबेल, मादी-फारस, युनान, र रोम—को उदय र पतनलाई अंकित गरेको छ। यिनै प्रत्येकसँग, कम शक्तिशाली राष्ट्रहरूको जस्तै, इतिहासले आफूलाई दोहोऱ्यायो। प्रत्येकको परीक्षणको एक अवधि थियो; प्रत्येक असफल भयो, यसको महिमा क्षीण भयो, यसको शक्ति विलुप्त भयो, र यसको स्थान अर्कोले ओगट्यो....”

“पवित्र धर्मशास्त्रका पानाहरूमा स्पष्ट पारिएझैं राष्ट्रहरूको उदय र पतनबाट तिनीहरूले केवल बाह्य र सांसारिक महिमाको कति निरर्थकता छ भन्ने कुरा सिक्नुपर्छ। बाबेल, आफ्नो समस्त शक्ति र वैभवसहित—जस्तो हाम्रो संसारले त्यसपछि कहिल्यै देखेको छैन,—त्यस्तो शक्ति र वैभव, जुन त्यस समयका मानिसहरूलाई अत्यन्त

स्थिर र चिरस्थायी जस्तो देखिन्थ्यो,—कति पूर्ण रूपमा लोप भएको छ! 'घाँसको फूल' झैं त्यो नष्ट भएको छ। परमेश्वरलाई आफ्नो आधार नबनाएको सबै कुरा यसरी नै नष्ट हुन्छ। केवल त्यही कुरा टिकिरहन सक्छ, जो उहाँको उद्देश्यसँग आबद्ध छ र उहाँको चरित्रलाई अभिव्यक्त गर्दछ। उहाँका सिद्धान्तहरू मात्र हाम्रा संसारले चिनेका अटल वस्तुहरू हुन्।" Education, 177, 184.

बाइबलीय इतिहास त्यही दर्शन हो, जसको अभाव हुँदा नष्ट हुन्छ भनी सुलैमानले भनेका थिए। मिलेराइटहरूले प्रकाशको पुस्तक अध्याय नौ, पद पाँच र दसमा "पाँच महिना" को रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएका एक सय पचास वर्षलाई चिने र घोषणा गरे, तर तिनीहरूले प्रकाशको पुस्तकको अध्याय नौमा प्रतिनिधित्व गरिएको इतिहासलाई गहिरोसँग खोतलेनन्। तिनीहरूले पद दसका पाँच महिनालाई ठीकसँग पहिचान गरे, तर स्पष्टतः तिनीहरूले यस्तो ठाने कि, पद पाँच र दस दुवैले "पाँच महिना" भन्ने अभिव्यक्ति समावेश गरेका कारण, त्यसले केवल दुवै पदमा प्रतिनिधित्व गरिएको पीडाको भविष्यवाणीमाथि जोड दिएको मात्र हो। अहिले सजिलै देखाउन सकिन्छ कि जब पद पाँचले "पाँच महिना" लाई प्रतिनिधित्व गर्छ, त्यसले एक सय पचास वर्षलाई प्रतिनिधित्व गर्छ, जुन 632 मा मोहम्मदको मृत्युसँगै आरम्भ भयो, र 782 मा बाइजान्टिन, अथवा पूर्वी रोमी साम्राज्यकी महारानी आइरिनको अपमानसँगै समाप्त भयो।

अग्रदूतहरू पद दसको आफ्नो प्रयोगमा सही थिए, किनकि उनीहरूले जुलाई २७, १२९९ मा निकोमिडियाको युद्धलाई एक सय पचास वर्षको आरम्भका रूपमा बुझेका थिए, जसको समापन जुलाई २७, १४४९ मा कन्स्टान्टिनोपलमा राज्य गर्ने अन्तिम कन्स्टान्टिनको अपमानसँग भयो। पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति, एक सय पचास वर्षको अवधि विश्वव्यापी इस्लामको पहिचान गर्दछ, जसलाई पहिलो विपत्तिको अरबको इस्लाम र दोस्रो विपत्तिको टर्कीको इस्लाम दुवैले प्रतिनिधित्व गर्छन्। जस इस्लामले सम्राट र सम्राज्ञी दुवैलाई एकसाथ अपमानित गर्‍यो, त्यसले विश्वव्यापी इस्लामलाई यस्तो राज्यमाथि विजय प्राप्त गर्ने रूपमा चिनाउँछ, जो एउटी स्त्री—आइरिनद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको—र एक पुरुष—अन्तिम कन्स्टान्टिनद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको—बाट बनेको छ।

इरीनको अपमानसँग समाप्त हुने एक सय पचास वर्षभित्र, अरबको इस्लामले बाइजेन्टाइनको क्षेत्र वा भूभागमाथि नियन्त्रण स्थापित गर्छ, इरीनलाई यस्तो अपमानित अवस्थामा छोड्दै कि उनी अन्य लगाइएका भारहरूसहित तीन वर्षसम्म कर तिर्न बाध्य भइन्। जब अन्तिम कन्स्टान्टिनको अपमान भयो, त्यसले चार वर्षको अवधिको आरम्भलाई चिह्नित गर्‍यो, जो घेराबन्दी र पूर्वी रोमको राजधानीको पतनसँग समाप्त हुन्छ। दुवै अवस्थामा इस्लाम नै थियो—इरीनका लागि अरब इस्लाम र अन्तिम कन्स्टान्टिनका लागि टर्की इस्लाम। उत्तरकालमा, पहिलो र दोस्रो विपत्तिमा प्रस्तुत अरब र टर्की इस्लामका दुई साक्षीद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको विश्वव्यापी इस्लामले पहिले भूभाग, अनि त्यसपछि राजधानी लिनेछ। पूर्वी रोमका कन्स्टान्टिनद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको उत्तरकालीन राजनीतिक सत्ता प्रतीकात्मक रूपमा पूर्वी रोमकी इरीनद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको उत्तरकालीन धार्मिक सत्तासँग विवाहबद्ध छ। म "राजनीतिक" र "धार्मिक" सत्ता भन्ने पदावली यस तथ्यलाई सम्बोधन गर्न प्रयोग गर्छु कि पशुको मूर्तिको प्रतीक पहिले संयुक्त राज्य अमेरिकामा र त्यसपछि संसारमा देखा पर्छ। पशुको मूर्ति कन्स्टान्टिन र इरीनको प्रतीकात्मक विवाह हो, जो दुवै इस्लामद्वारा आफ्नो भूभाग र राजधानी गुमाएर अपमानित हुन्छन्।

दुई इतिहासलाई एकसाथ मिलाएर तिनीहरूको विवाहलाई पहिचान गरिन्छ, र ३१३ मा मिलानको आदेश लागू गरिँदा कन्स्टान्टिया र लिसिनियसबीच भएको विवाहद्वारा त्यसको पूर्वरूप प्रस्तुत गरिएको थियो; त्यतिबेला स्मुर्नाको प्रतीकात्मक मण्डलीको अन्त्य भयो र पर्गामोसको प्रतीकात्मक मण्डलीको आरम्भ भयो। पावलले प्रबल भ्रम ग्रहण गर्नेहरू भनेर चिनाएका मानिसहरूले पावलको त्यो चेतावनीपूर्ण सन्देशलाई देख्न अस्वीकार गर्छन्, जसमा पापको मानिस प्रकट हुनुभन्दा अघि धर्मत्याग समावेश छ। त्यो धर्मत्याग पर्गामोसको इतिहासमा घटित हुन्छ, र पापको मानिस ५३८ मा प्रकट भयो; त्यसपछि थुआतीराको मण्डलीको आरम्भ भयो।

कुनै पनि उपायले कसैले तिमीहरूलाई धोखा नदेओस्; किनकि पहिले धर्मत्याग नआएसम्म, र पापको त्यो मानिस, विनाशको पुत्र, प्रकट नभएसम्म त्यो दिन आउनेछैन; जसले आफूलाई परमेश्वर कहलाइने वा पूजिने सबैभन्दा माथि उठाई विरोध गर्छ; यहाँसम्म कि ऊ नै परमेश्वर हो भनी आफूलाई देखाउँदै परमेश्वरको मन्दिरमा

परमेश वरझैं बसेको हुन्छ। २ थिस्सलोनिकी २:३, ४।

पूर्वी रोमको इतिहासले त्यस भविष्यवाणीसम्बन्धी सत्यका दुई साक्षीहरू प्रस्तुत गर्दछ, जुन पूर्वी रोमको पश्चिमी रोमसँगको प्रतीकात्मक सम्बन्धमा पनि प्रतिनिधित्व गरिएको छ। त्यस सम्बन्धमा पश्चिमी रोम मण्डली हो र पूर्वी रोम राज्य हो। दानिएल अध्याय २ मा फलाम र माटोका रूपमा चित्रित गरिएझैं, रोम मण्डली र राज्यको एक संयोजन हो।

अन्तिम दिनहरूमा विश्वव्यापी इस्लामले मण्डली र राज्यको संयोजनको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको एक शक्तिविरुद्ध उठेर, त्यसको भूभाग र राजधानी कब्जा गर्छ भन्ने कुरा विश्वसनीय रूपमा देख्न सकिने एक कारण प्रकाश ९ को पवित्र इतिहासका अन्य दुई साक्षीहरूद्वारा समर्थित छ। उस्मानले जुलाई २७, १२९९ मा निकोमिडियाको भूभाग जिते, र त्यसपछि उनले दुई वर्षपछि, १३०१ मा, नाइसियाको भूभाग पनि जिते। उनका पुत्रले १३३१ मा नाइसियाको राजधानी सहर जिते, र त्यही पुत्रले चार वर्षसम्म चलेको घेराबन्दीपछि, १३३७ मा, निकोमिडियाको राजधानी सहर पनि जिते। अग्रगामीहरूले जुलाई २७, १२९९ लाई उस्मानसँग सम्बन्धित रूपमा चिह्नित गरे, तर त्यसपछिको युद्ध—नाइसियाको युद्ध—लाई ओटोमन साम्राज्य स्थापना गर्ने ऐतिहासिक दोस्रो चरणको रूपमा कहिल्यै हेरेनन्। जुलाई २७, १२९९, आइतबारको व्यवस्था सम्म पुग्नका लागि आवश्यक धेरै चरणहरूमध्ये पहिलो चरण थियो। टर्की इस्लामका पहिलो दुई चरणहरूले एउटा भविष्यवाणीको प्रारम्भलाई चिने, जुन १४४९ मा समाप्त भयो, त्यसपछि फेरि १८४० मा, त्यसपछि फेरि ९/११ मा, र त्यसपछि फेरि डिसेम्बर ३१, २०२३ मा।

ती दुई चरणहरूमध्ये पहिलोले केवल एक सय पचास वर्षको आरम्भ मात्र चिन्हित गरेन, तर त्यसले अठतीस वर्षको आरम्भ पनि चिन्हित गर्‍यो। यसको सुरुआत उस्मानले निकोमिडियाको भूभाग लिएसँगै भयो, र यसको अन्त्य अठतीस वर्षपछि भयो, जब 1337 मा चार वर्षको घेराबन्दीको अन्त्यमा उस्मानका छोराहरूले निकोमिडियाको राजधानी शहर लिए। अझ अठतीसले “उठाइ” लाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, र उस्मानले भूभाग लिएको प्रारम्भिक कदमले तुर्की इस्लामको उठाइलाई चिन्हित गर्‍यो। अठतीस वर्षको त्यस पहिलो चरणमा “चार वर्ष” को घेराबन्दीले निष्कर्षलाई चिन्हित गर्दछ। एक सय पचास वर्षको अन्तिम चरणमा अपमान दिइन्छ, र त्यसको चार वर्षपछि 1453 मा पूर्वी रोमको राजधानी लिइन्छ।

१४५३ मा ओटोमन तुर्कहरू भए पनि, वा उस्मानका पुत्रले १३३७ मा निकोमिडिया र १३३९ मा निकिया दुवै लिए पनि, यी तीनै अवस्थाहरूमा प्रत्येक राजधानी सहरले इतिहासको कुनै न कुनै चरणमा पूर्वी रोमको राजधानीको रूपमा सेवा गरेको थियो। यी तीनै रेखाहरूले पूर्वी रोमको विजयलाई पहिचान गरिरहेका छन्। ती तीनै रेखामध्ये प्रत्येकले इस्लामले पहिले पूर्वी रोमको भूभाग र त्यसपश्चात् त्यसको राजधानीमाथि विजय गरेको कुरा पहिचान गर्दछ। तीनै राजधानीहरूको नाम त्यही भूभागको नामसँग समान छ। ती तीनै रेखामध्ये प्रत्येकका विशिष्ट अल्फा र ओमेगा ऐतिहासिक व्यक्तित्वहरू छन्। सम्राट र सम्राज्ञी दुवैको इस्लामद्वारा गरिएको अपमानसँग एक मण्डली-राज्य सम्बन्धलाई पहिचान गर्दै, त्यो भविष्यवाणीगत अपमानले तिनका रेखाहरूलाई पश्चिमी रोमसँग जोड्दछ, जुन ३३० मा कन्स्टान्टिन द ग्रेटले रोम सहरको सट्टा कन्स्टान्टिनोपोललाई रोज्दा स्वयं पनि अपमानित भएको थियो। पश्चिमी रोमको अन्तिम अपमान ४७६ मा अन्तिम सम्राटसँग आयो, र त्यसपछि त्यसको पतन तीव्र रूपमा निरन्तर अघि बढिरह्यो।

पूर्वी रोमको सम्बन्धमा पश्चिमी रोम मण्डली थियो; पूर्व राज्य थियो। 330 मा प्रारम्भमा अपमान, त्यसपछि 476 मा अपमान, अनि 782 मा र त्यसपछि फेरि 1449 मा। राज्यको विभाजनबाट आरम्भ भएको अपमानको एउटा रेखा—476 मा सम्राट गुमाउनु, र यसैले साम्राज्य गुमाउनु, भन्ने अपमानद्वारा पछ्याइएको—त्यसपछि इस्लामले पहिले 782 मा पूर्वका भूभागमा र त्यसपछि 1453 मा पूर्वको राजधानीमा अपमान ल्यायो।

बाइबलको भविष्यवाणीमा इस्लामले पूर्वी र पश्चिमी दुवै रोमको रेखालाई प्रकाशमा ल्याउँछ, र आज इस्लामले उत्पन्न गरिरहेको ज्योति इस्लामसम्बन्धी त्यो आधारभूत ज्योतिसँग सहमत छ, तर मिलेराइट अग्रदूतहरूका लागि रहेको त्यो आधारभूत ज्योतिभन्दा धेरै पर जान्छ। 2024 मा ‘तेरा जनताका डाँकुहरू, जसले दर्शनलाई स्थापित गर्छन्’ भन्ने प्रश्नसँग आरम्भ भएको परीक्षणको समय परीक्षण अवधिको अल्फा थियो, र अब परीक्षण अवधिको अन्त्यमा प्रकाशको पुस्तकको नवौँ अध्यायमा रहेको इस्लामको विषयबाट आएको ज्योतिले पश्चिमी र पूर्वी रोमका त्यस्ता

साक्षीहरू थप्छ, जसको मूल्याङ्कन यी वर्तमान अन्तिम दिनहरूसम्म कहिल्यै गरिएको थिएन।

दानियेल ११ का दसदेखि सोह्र पदसम्म अवस्थित इतिहासका रेखाहरूलाई, यी लेखहरूमा पहिले नै चर्चामा रहेका रेखाहरूसित जोडिने साक्ष्यहरू उपलब्ध गराउँदै, अध्याय नौदेखि एघारसम्म प्रतिनिधित्व गरिएका इस्लामका भविष्यवाणीसम्बन्धी रेखाहरूले एकसाथ ल्याउँछन्। तर इस्लामको उदयको भविष्यवाणीमय दृष्टान्तभित्र मिलराइटहरूको आन्दोलन तथा एक लाख चवालीस हजारको आन्दोलन दुवैको उदय पनि समाविष्ट छ। प्रकाश ९ का समयसम्बन्धी भविष्यवाणीहरूको दृढतापूर्वक भित्र र त्यसकै अंशका रूपमा राखिएका दुई चार-वर्षीय अवधिहरूले १८४० देखि १८४४ सम्मका चार वर्षको साक्षी प्रदान गर्छन्। १८४४ मा भविष्यवाणीगत समय अब रहँदैन, त्यसैले प्रतीकात्मक चार-वर्षीय अवधि समयद्वारा होइन, यसको भविष्यवाणीगत विशेषताहरूद्वारा परिभाषित हुन्छ। पहिलो चार-वर्षीय अवधिले, उनका पिताले त्यो भूभाग जितेको अठतीस वर्षपछि, सन् १३३७ मा इस्लामले पूर्वी रोमीहरूको पूर्व राजधानी निकोमेडिया जितेको कुरा पहिचान गराउँछ। दोस्रो चार वर्षले सन् १४४९ मा इस्लामद्वारा ल्याइएको पूर्वी रोमका राजनीतिक तथा धार्मिक शासकहरूको अपमानलाई पहिचान गराउँछ, र तेस्रो चार वर्षले परमेश्वरको शक्तिको एक महिमाय प्रकटीकरणलाई पहिचान गराउँछ, जब आफ्नो महिमाले पृथ्वीलाई उज्यालो पार्ने स्वर्गदूत ११ अगस्ट, १८४० मा अवतरित भयो।

पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतको मिलेराइट इतिहास एक लाख चवालीस हजार जनाको छाप लगाइने कार्यको समयमा तेस्रो स्वर्गदूतको इतिहाससँग मेल खान्छ। त्यो अन्तिम छाप लगाउने कार्य पाप मेटाइने कार्य हो; त्यो दिव्यता र मानवताको संयोजन हो, र यो इस्लामद्वारा ल्याइँदै गरेको युद्धको बीचमा सम्पन्न हुन्छ।

अनि उसले अतल खाडलको मुख खोल्छ; र खाडलबाट ठूलो भट्टीको धुवाँझैँ धुवाँ उठ्यो; अनि खाडलको धुवाँका कारण सूर्य र आकाश अन्धकारमय भए। अनि त्यो धुवाँबाट सलहहरू पृथ्वीमाथि निस्के; र तिनीहरूलाई पृथ्वीका बिच्छीहरूलाई जस्तै शक्ति दिइयो। अनि तिनीहरूलाई यो आज्ञा दिइयो कि तिनीहरूले पृथ्वीको घाँसलाई, कुनै हरियो वस्तुलाई, वा कुनै रूखलाई हानि नगरून्; तर केवल ती मानिसहरूलाई मात्र, जसका निधारहरूमा परमेश्वरको छाप छैन। प्रकाश ९:२-४।

हरेक भविष्यवाणीको सिद्ध परिपूर्ति अन्तिम दिनहरूमा हुन्छ, त्यसैले यो खण्डले एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने कार्यलाई पहिचान गरिरहेको छ। प्रकाश ९ मा इस्लामसम्बन्धी भविष्यवाणीले त्यस ऐतिहासिक साँचो प्रदान गर्दछ, जसले इस्लामलाई रोकिन पुग्दा अगस्त ११, १८४० मा पराकाष्ठामा पुगेको इतिहासभित्र दर्शनलाई स्थापित गर्ने शक्तिको सबैभन्दा पूर्ण उदाहरणलाई एकसाथ ल्याउँछ। त्यस बिन्दुदेखि प्रकाश ९ को साक्ष्य अध्याय १० र पहिलो तथा दोस्रो स्वर्गदूतहरूको इतिहाससम्म विस्तारित भयो। त्यसपछि अध्याय ११ मा तेस्रो धिक्कार आइतबारको व्यवस्थाको समयमा अकस्मात् आइपुग्छ, जुन बेला तेस्रो स्वर्गदूतको ठूलो पुकार आरम्भ हुन्छ। अध्याय ९ इस्लामसम्बन्धी त्यो साँचो हो, जसले दानियेल र प्रकाशमा प्रस्तुत राज्यहरूको उदय र पतनलाई व्यवस्थित गर्दछ। अध्याय १० र ११ ले एक लाख चवालीस हजार बुद्धिमान् कुँवारीहरूको अनुभवलाई पहिचान गर्छन्। अध्याय ९ ले बाह्य दर्शनलाई स्थापित गर्ने प्रतीकलाई पहिचान गर्छ, र अध्याय १० तथा ११ ले थुमालाई पछ्याउँदै परमपवित्र स्थानभित्र प्रवेश गर्नेसँग सम्बन्धित आन्तरिक दर्शनलाई पहिचान गर्छन्।

प्रकाशको पुस्तकको दशौँ अध्याय खुला सानो पुस्तकसहित अवतरित हुने शक्तिशाली स्वर्गदूतको रूपमा ख्रीष्टसँग आरम्भ हुन्छ। त्यो घटना प्रकाश ९ को भविष्यवाणीको निष्कर्षमा, जसले तीन सय एकान्नब्बे वर्ष र पन्ध्र दिनलाई चिन्हित गर्दछ, अगस्त ११, १८४० मा पूरा भयो। प्रकाश १० ले यो इतिहासलाई अक्टोबर २२, १८४४ मा यूहन्नाको पेटमा त्यो सन्देश तीतो नहुँदासम्मको निरन्तरतामा पहिचान गर्दछ। १८४० देखि १८४४ सम्मका ती चार वर्ष पहिलो स्वर्गदूतको आगमनबाट आरम्भ भई तेस्रो स्वर्गदूतको आगमनमा समाप्त हुन्छन्। अगस्त ११, १८४० को पूर्तिपछि आएका ती चार वर्षहरू तीन सय एकान्नब्बे वर्ष र पन्ध्र दिनको आरम्भमा जुलाई २७, १४४९ देखि १४५३ सम्मका चार वर्षद्वारा प्रतिरूपित भएका थिए। ती दुवै चार-वर्षीय अवधिहरू १३३३ देखि १३३७ सम्म निकोमिडियाको घेराबन्दीका चार वर्षसँग मेल खान्छन्। प्रतीकात्मक रूपमा पूर्वी रोम इस्लामद्वारा तीन पटक विजित भयो। पहिलो १३३९ मा

निकैयाको घेराबन्दीमा भयो, त्यसपछि १३३७ मा निकोमिडियाको चार-वर्षीय घेराबन्दीमा, र त्यसपछि १४५३ मा कन्स्टान्टिनोपलको घेराबन्दीमा।

डायोक्लेटियनले सन् ३१३ मा रोमलाई विधिसम्मत रूपमा पूर्व र पश्चिममा विभाजित गरे, र कन्स्टान्टिनले सन् ३३० मा रोमलाई भविष्यवाणीगत रूपमा पूर्व र पश्चिममा विभाजित गरे। सन् ३९५ मा, सम्राट थियोडोसियस प्रथमको मृत्यु भएपछि, उनले पूर्व र पश्चिम आफ्ना दुई छोरालाई उत्तराधिकारस्वरूप सुम्पेपछि साम्राज्य औपचारिक र स्थायी रूपमा विभाजित भयो। क्याथोलिक मण्डली सन् १०५४ मा “महान् विभाजन” मा पूर्व र पश्चिममा विभाजित भयो। त्यसपछि आएको पतनजस्तै यो विभाजन पनि क्रमिक थियो। यो विभाजन आजको यसै दिनसम्म कायमै छ। त्यस मितिबाट पचास वर्षभित्र, रोमस्थित पश्चिमी मण्डलीले इस्लामविरुद्ध करिब दुई सय वर्षसम्मका धर्मयुद्धहरू आरम्भ गर्‍यो। पश्चिमी रोम सन् ४७६ मा आफ्नो अन्तिम सम्राट गुमाउँदा पतित भयो। पूर्वी रोम सन् १४५३ मा पतित भयो। पोपीय रोम सन् १७९८ मा पतित भयो। मूर्तिपूजक रोम सन् ३९३, ३३० र ३९५ मा पूर्व र पश्चिमतर्फ विभाजित भयो। पोपीय रोम सन् १०५४ मा पूर्व र पश्चिमतर्फ विभाजित भयो। सिस्टर ह्वाइटले परमेश्वरको वचनको अध्ययनमा राज्यहरूको उदय र पतनलाई सन्दर्भको प्रमुख आधारबिन्दुका रूपमा चिन्हित गर्नुहुन्छ।

प्रकाशको अध्याय नौबाट इतिहासको प्रकाशमा ल्याइएका राज्यहरूले दर्शनलाई स्थापन गर्ने शक्ति रोम नै हो भन्ने तर्कलाई सुदृढ पार्छन्। इस्लाम र एक लाख चवालीस हजारबीचको भविष्यसूचक सम्बन्ध मध्यरातको पुकारको सन्देशको प्रमाण हो; जुन सन्देश खीष्टले गधामाथि चढी यरूशलेममा प्रवेश गर्नुभएको घटनाद्वारा प्रतिरूपित गरिएको थियो, र जुन पहिलो धिक्कारको समयमा आरम्भ भएको, दोस्रो धिक्कारमा उक्त भविष्यवाणीको दोस्रो भागमा निरन्तर अघि बढेको, र त्यही भविष्यवाणीको पूर्तिपूर्ति पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतहरूको मिलेराइट आन्दोलन सुरु भएको चार-वर्षीय इतिहासमा आफ्नो परिपूर्ति प्राप्त गरेको समय-भविष्यवाणीद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। उक्त भविष्यवाणी इस्लामको उदयलाई चिह्नित गर्ने “बत्तीस र आठ वर्ष” (1299 र 1301) वर्षको प्रतीकबाट सुरु भयो, र मिलेराइटहरूको उदयलाई चिह्नित गर्ने “बत्तीस र आठ वर्ष” (1838 र 1840) को प्रतीकमा समाप्त भयो।

१८४४ मा, १३३३ देखि १३३७ सम्मको घेराबन्दीले, र १४४९ देखि १४५३ को घेराबन्दीसम्मले पूर्वछायित गरेको मिलेराइटहरूको चार-वर्षीय अवधिको समाप्तिमा, भविष्यसूचक समय अब उपरान्त लागू गरिनुहुँदैन थियो। एक लाख चवालीस हजारको पताका उठाइनु, इस्लाम उठाइने भविष्यवाणीसँग प्रत्यक्ष रूपमा सम्बन्धित छ।

यहूदा, तँ त्यही हो जसको प्रशंसा तेरा दाजुभाइहरूले गर्नेछन्; तेरो हात तेरा शत्रुहरूको गर्दनमाथि हुनेछ; तेरा पिताका सन्तानहरूले तेरो सामु झुक्नेछन्। यहूदा सिंहको छावा हो; हे मेरो छोरा, शिकारबाट तँ माथि उक्लेको छस्; ऊ निहुरियो, ऊ सिंहझैँ ढल्कियो, र बूढो सिंहझैँ पनि; कसले उसलाई उठाउन सक्ला? शिलोह नआउन्जेल यहूदाबाट राजदण्ड हट्नेछैन, न त उसका खुट्टाहरूका बीचबाट व्यवस्था-दाता हट्नेछ; र मानिसहरूको भेला उहाँकाहाँ हुनेछ। उसले आफ्नो बछेडोलाई दाखको बोटमा, र आफ्नो गधीको पाठोलाई उत्तम दाखको बोटमा बाँधेको छ; उसले आफ्ना वस्त्र दाखमद्यमा, र आफ्ना लुगाहरू अङ्गुरको रगतमा धोएको छ। उहाँका आँखाहरू दाखमद्यले रातो हुनेछन्, र उहाँका दाँत दूधले सेता हुनेछन्। उत्पत्ति ४९:८-१२।

एक लाख चौवालीस हजारले खीष्टको चरित्रलाई पूर्ण रूपमा प्रतिबिम्बित गर्छन्, र खीष्टलाई अन्य प्रतीकात्मक प्रतिनिधित्वहरूमध्ये “उत्तम दाखलता” भनेर चिनाइन्छ। उत्पत्ति १६:१२ मा इश्माएललाई “जङ्गली” मानिसको रूपमा पहिचान गरिएको छ।

र ऊ एक जङ्गली मानिस हुनेछ; त्यसको हात हरेक मानिसको विरुद्धमा हुनेछ, र हरेक मानिसको हात त्यसको विरुद्धमा हुनेछ; अनि ऊ आफ्ना सबै दाजुभाइहरूको सामुन्ने बसोबास गर्नेछ।

“जङ्गली” भनी अनुवाद गरिएको शब्द जङ्गली अरबी गधा हो। अन्त्यका दिनहरूमा खीष्टका प्रतिनिधिहरू जङ्गली अरबी गधाको सन्देशमाथि सवार हुन्छन्—त्यही गधा जसमा खीष्ट यरूशलेमतिर प्रविष्ट हुनुभयो, त्यही गधा जसले बलामले उसलाई तेस्रो पटक प्रहार गरेपछि अन्ततः बोल्यो। १८४० मा पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशलाई सामर्थ्य दिने सन्देशले ठीक त्यही भविष्यवाणीमूलक इतिहासभित्र, जहाँ आन्दोलनलाई सामर्थ्य दिने सन्देश अवस्थित थियो,

सान्दर्भिक र महत्वपूर्ण एक सय पचास वर्षको भविष्यवाणी देखेन। तिनीहरूले त्यही समय-भविष्यवाणीभित्रका दुई चार-वर्षीय अवधिहरू पनि देखेनन्, जसले 1840 देखि 1844 सम्मको इतिहासको प्रकाररूप प्रस्तुत गर्थे। यहूदाको गोत्रको सिंहले अब “पुराना मार्गहरू” बाट यस्तो ज्योति प्रकट गरिरहनुभएको छ, जुन यसअघि कहिल्यै देखिएको थिएन, र त्यो ज्योति 31 डिसेम्बर, 2023 देखि प्रकट हुँदै आएको ज्योतिसँग सहमतिमा छ। यसले नैशभिललाई प्रहार गर्ने इस्लाम नै हो कि होइन भन्ने कुनै पनि शङ्का हटाइदिन्छ। यस ज्योतिले रोमको प्रतीकलाई प्रकाशित गर्छ, यसरी 2024 मा “तेरा प्रजाका डाँकूहरू” सम्बन्धी अल्फा-विवादको एउटा ओमेगा वक्तव्य बन्छ, र यो मिलरवादी इतिहासमा यही प्रतीकमाथिको विवादको पनि ओमेगा-प्रतीक हो। यसले प्रकाश 9 का समय-भविष्यवाणीहरूमा रहेको इस्लाम नै एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने समयको आन्तरिक इतिहासको अवधिमा बाह्य सन्देश हो भन्ने कुरा पहिचान गराउँछ। हामीले केही समयदेखि यो तथ्य सिकाउँदै आएका छौं, तर अब यसलाई प्रकाश 9 बाट आरम्भ भएर प्रकाश 11 मा अन्त हुने एउटै रेखामाथि प्रदर्शन गर्न सकिन्छ। 1840 देखि 1844 सम्म पूरा भएको इस्लामको समय-भविष्यवाणीसँग सम्बन्धित तेस्रो चार-वर्षीय अवधिले एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने समयलाई दर्साउँछ। प्रकाश 11 को ठूलो भूकम्पद्वारा एक लाख चवालीस हजार झण्डाको रूपमा उचालिन्छन्।

इजकिएल अध्याय सैंतीसमा परमेश्वरका जनलाई एक सेनाको रूपमा उठाइने कार्य दुई चरणको प्रक्रिया हो, जसको पूर्वरूप आदमको सृष्टिद्वारा देखाइएको थियो। पहिले आदम माटोबाट बनाइयो, त्यसपछि ख्रीष्टले उहाँभित्र जीवनको सास फुकिदिनुभयो। इजकिएलमा पहिलो भविष्यवाणीले मृत शरीरहरूलाई आकार दिन्छ, तर तिनीहरू अझै मृत नै हुन्छन्। त्यसपछि चार वायुले ती शरीरहरूमा सास फुक्छन्, र तिनीहरू एक शक्तिशाली सेनाको रूपमा उठ्छन्। अइतीस र चालीस यी दुई चरणहरूलाई जनाउने संख्याहरू हुन्।

हामी यी कुराहरूलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

यसपछि यहूदीहरूको एक पर्व आयो; र येशू यरूशलेममा उक्लनुभयो। यरूशलेममा भेडा ढोकाको नजिक एउटा कुण्ड छ, जसलाई हिब्रू भाषामा बेथेस्दा भनिन्छ, र त्यसमा पाँचवटा बरन्डा छन्। तिनै बरन्डाहरूमा अन्धा, लङ्गडा, सुक्खा परेका र अन्य अशक्त मानिसहरूको ठूलो भीड पानी चलायमान हुने प्रतीक्षामा पल्टिरहेको थियो। किनकि एक निश्चित समयमा एउटा स्वर्गदूत कुण्डमा ओर्लेर पानी हलचल गराउँथ्यो; र पानी हलचल गरिएपछि जो कोही पहिले त्यसमा पस्दथ्यो, उसलाई जुनसुकै रोग लागेको भए पनि निको पारिन्थ्यो। त्यहाँ एक जना मानिस थियो, जो अठतीस वर्षदेखि रोगी थियो। येशूले त्यसलाई पल्टिरहेको देखेर, र त्यो यस्तो अवस्थामा धेरै समयदेखि रहेको जान्नुभयो, उहाँले त्यसलाई भन्नुभयो, “के तिमी निको हुन चाहन्छौ?” त्यस अशक्त मानिसले उहाँलाई उत्तर दियो, “महोदय, पानी हलचल हुँदा मलाई कुण्डमा हालिदिने कोही मानिस मसँग छैन; तर म जाँदै गर्दा अर्कै मभन्दा अघि ओर्लिन्छ।” येशूले त्यसलाई भन्नुभयो, “उठ, आफ्नो ओछ्यान उठाऊ, र हिँड।” अनि तुरुन्तै त्यो मानिस निको भयो, आफ्नो ओछ्यान उठायो, र हिँड्न थाल्यो; र त्यसै दिन शबाथ थियो। यूहन्ना ५:१-९।

अब उठ, मैले भनँ, र तिमीहरू जेरेद खोल्सो तरेर जाओ। अनि हामीले जेरेद खोल्सो तर्छौं। कादेशबर्नेआबाट हिँडेर हामी जेरेद खोल्सो तरेसम्म आइपुग्दाको अवधि अठतीस वर्षको थियो, जबसम्म परमप्रभुले तिनीहरूलाई शपथ गर्नुभएअनुसार युद्ध गर्न योग्य मानिसहरूको त्यो सारा पुस्ता छाउनीका बीचबाट नाश भइसकेन। व्यवस्था 2:13, 14।